

-BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 006062 18 Uvp
Banjaluka, 04.12.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M.S. iz V. (u daljem tekstu: tužilac), protiv tužene Uprave, u predmetu „ćutanja administracije“, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 006062 16 U od 14.12.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04.12.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem odbačena je kao izjavljena od neovlašćenog lica tužba tužioca podnesena protiv tužene „radi ćutanja administracije“, odnosno zbog nedonošenja rješenja od strane prvostepenog organa.

Odbacivanje tužbe pozivom na odredbu člana 22. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), sud je obrazložio razlozima da iz podataka upravnog spisa proizilazi da je tužilac slijedeći sadržaj odredbe člana 17. ZUS, dana 11.04.2016. godine tuženoj izjavio žalbu zbog nedonošenja rješenja od strane prvostepenog organa Područne jedinice B., a potom dana 08.11.2016. godine i ponovljeno traženje (urgenciju), što jesu procesne pretpostavke za podnošenje tužbe sudu zbog „ćutanja administracije“ koja je predata dana 22.12.2016. godine, ali da tužilac nije legitimisan za podnošenje iste, jer se predmetni upravni postupak vodi po zahtjevu drugog lica S.S., a da okolnost što tužilac u tom postupku ima svojstvo zainteresovanog lica njemu ne daje ovlašćenje za podnošenje predmetne tužbe. Sud je zaključio da samo stranka po čijem je zahtjevu pokrenut upravni postupak, ovdje je to S.S., ima ovlašćenje za podnošenje tužbe zbog „ćutanja administracije“, uz ispunjenje procesnih pretpostavki iz odredbe člana 17. ZUS, što jasno proizilazi iz odredaba člana 206. i 231. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu: ZOUP), koje je sud citirao.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njegovu zakonitost zbog povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je nižestepeni sud obrazlažući svoju odluku citirao odredbe člana 206. i 231. ZOUP, kao i odredbu člana 17. ZUS, čiji sadržaj nije sporan, kao što nije sporno ni to da se upravni postupak vodi po zahtjevu drugog lica S.S., ali tvrdi da ih nije pravilno primijenio, jer je tužiocu koji u tom postupku ima svojstvo zainteresovanog lica uskratio pravo da traži donošenje rješenja u predmetnoj upravnoj stvari. Podsjeća da iz presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 12 0

U 000636 10 Uvp od 26.01.2011. godine, te presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 000636 11 U 2 od 19.04.2011. godine proizilazi obaveza prvostepenog organa da donese odluku po zahtjevu S.S., a koju uputu je konačno dala i tužena u svom rješenju broj 21.05/477-50/08 od 16.05.2011. godine, kada je tačkom 1. dispozitiva oglasila ništavim prvostepeno rješenje od 02.12.2008. godine, a tačkom 2. dispozitiva obavezala Područnu jedinicu B. da provede postupak po zahtjevu S.S. u roku od 30 dana od dana prijema tog rješenja. Iz ovoga je jasno da je Područna jedinica B. dužna održati raspravu uz učešće svih stranaka i donijeti odluku u predmetnoj upravnoj stvari, jer ta obaveza proizilazi iz odredaba člana 3. i 50. ZUS, a nepostupanje pomenutog prvostepenog organa predstavlja nezakonitost koju je tužena bila dužna otkloniti po žalbi tužioca kojem se ne može uskratiti mogućnost da izjavi žalbu i dalje podnese tužbu sudu zbog „ćutanja administracije“, jer isti kao zainteresovano lice ima pravni interes da se postupak okonča i da se u istom njemu omogući da zaštiti svoju imovinu. Zbog navedenog predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijano rješenje ukine, te predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužena je dostavila odgovor na zahtjev u kojem navodi da je isti neosnovan, a pobijano rješenje zakonito. Ukazuje da se u konkretnom slučaju radi o nastojanju tužioca da izdejsstvuje donošenje prvostepenog rješenja u upravnom postupku koji se vodi po zahtjevu drugog lica, što nije dozvoljeno, te da samo to drugo lice (u konkretnom slučaju S.S.) ima pravo da izjavi žalbu zbog eventualnog neodlučivanja o njegovom zahtjevu, odnosno dalje da podnese tužbu sudu zbog „ćutanja administracije“, što je sve pravilno zaključio i obrazložio nižestepeni sud. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijano rješenje, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanim rješenjem odbačena tužba tužioca podnesena protiv tužene, radi „ćutanja administracije“ uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

U razriješenju predmetnog spora pravilno je nižestepeni sud tumačio odredbu člana 17. ZUS koja propisuje uslove pod kojima se može podnijeti tužba zbog „ćutanja administracije“, obrazlažući da je to predviđeno i u situaciji kada prvostepeni organ u zakonom propisanom roku ne donese rješenje po zahtjevu stranke, ukazujući da se ova procesna mogućnost (nakon izjavljivanja žalbe drugostepenom organu i ponovljenog traženja) isključivo odnosi na stranku po čijem zahtjevu je upravni postupak pokrenut, a u konkretnom slučaju to nije tužilac, nego drugo lice S.S.

Navedeno tumačenje, kako to pravilno zaključuje sud, proizilazi iz odredbe člana 206. stav 1. ZOUP koja propisuje obavezu prvostepenog organa da donese rješenje po zahtjevu stranke u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva, odnosno najkasnije u roku od 60 dana, te iz stava 2. koja propisuje da ako organ protiv čijeg je rješenja dopuštena žalba ne donese rješenje i ne dostavi ga stranci u propisanom roku, stranka ima pravo žalbe kao da je njen zahtjev odbijen, te dalje iz odredbe člana 231. ZOUP koja propisuje način odlučivanja drugostepenog organa kada žalbu izjavi stranka po čijem zahtjevu prvostepeni organ nije donio rješenje (član 206. stav 2. ZOUP).

Navedenim zakonskim odredbama, dakle, nije predviđena mogućnost da protivna strana (u ovom slučaju je to tužilac) izjavi žalbu tuženoj zbog nedonošenja rješenja od strane

prvostepenog organa po zahtjevu drugog lica (u ovom slučaju je to S.S.), niti dalje da podnese tužbu sudu zbog „ćutanja administracije“, kako je sve to zaključio i obrazložio nižestepeni sud u pobijanom rješenju.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanom rješenju nisu ostvareni razlozi nezakornitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić